

[Indenrigsministeren.]

stand, de have købt, ligesom i andre Tilfælde, hvor en Ejendomskjøber har spekuleret galt. Det lader sig derfor ikke nægte, at disse Privilegier ere en noget usikker Ejendoms-gjenstand; ligesom den Ejendom, hvor Apotheket er beliggende, er udsat for den samme Værdinedgang paa Grund af forandrede Konjunkturer, som kan ramme enhver fast Ejendom. . . . , saaledes kan særlig Apothekerprivilegiet ved Oprettelse af nye Apotheker, hvoraf der jo efterhaanden er opstaaet ikke saa faa, undergaa betydelige Værdiforandringer.“

Jeg kan kun understrege Professor Scharlings Ord. Det er letsindigt, at vore Apothekere køber reelle Apothekerprivilegier uden Hensyn til den Begrænsning af deres Værdi, som Statens Beføjelse angiver, paa samme Maade, som selvfølgelig ingen kan have købt deres Apotek i begrundet Tillid til, at en Afløsning ikke vilde finde Sted, naar den Sag faktisk har været paa Dagsordenen gennem lange Tider, og der Gang paa Gang fra vistnok alle Sider i Rigsdagen er taget til Orde for Afløsningen. Jeg skal saaledes eksempelvis minde om en Udtalelse, der er fremsat saa sent som i Samlingen 1923—24 i det andet høje Ting af det ærede Medlem af Tinget, Konsul Birch. Det maa da ogsaa være en Selvfølge, at en Afløsning ikke kan tage Hensyn til den Overpris, som den enkelte maaske maatte have givet for et Apotek.

Endelig bestemmer § 49, at der ved Erstatningens Fastsættelse ogsaa skal ses hen til Statens Ret til at regulere Salgsret og Omsætningsret, saaledes som det f. Eks. skete ved Indførelsen af Rekognition ved Ejerskifte i 1845 og i 1913 ved Ophævelsen af Enkers og Børns Ret til at drive Apoteket. Endelig bestemmes det, at der ved Afgørelsen af Erstatningens Størrelse skal tages Hensyn til den særlige Værdi, det har for Apotekeren, hvis han benytter sig af den Ret, Lovforslaget i § 57 giver ham til at fortsætte Apotekets Drift efter Afløsningen som personlig Privilegiehaver paa Betingelse af, at han ikke er fyldt 75 Aar.

Jeg skal endnu nævne en Bestemmelse paa dette Omraade, der er indsat i § 58, der indeholder et Billighedshensyn, som jeg gerne har villet tage overfor de nuværende Privilegiehavere, og som jeg ogsaa tror, disse Privilegiehavere sætter Pris paa. Det bestemmes her, at enhver Indehaver af et reelt Privilegium er be-

rettiget til indenfor en vis Frist at forbeholde et af sine Børn eller Svigerbørn Retten til ved hans egen Fratræden at faa Bevilling til at drive Apotek under Forudsætning af, at vedkommende i øvrigt opfylder Betingelserne for at kunne drive Apotek. Benyttelsen af denne Ret skal dog modsvares af et Afslag i Erstatningssummen paa 10 pCt.

Jeg vil gerne hertil føje, at jeg har lagt Mærke til, at der i de senere Maaneder har været forholdsvis mange Omsættninger af reelle Apothekerprivilegier. Det er ikke utænkeligt, at i hvert Fald nogle af disse Omsættninger har været fremkaldt af Rygter om Udarbejdelsen af det Lovforslag, der her foreligger, idet Forholdet jo vil være dette, at den Bestemmelse, jeg sidst har nævnt om en saadan Succession, som der her gives Adgang til for kommende Slægtled, da kan faa Betydning endnu et Slægtled ud i Fremtiden. Jeg forbeholder mig eventuelt under Sagens Behandling her i Tinget at stille et Ændringsforslag, der sætter en bestemt Dato, inden hvilken Salget af et saadant Privilegium skal have fundet Sted, som Betingelse for Benyttelsen af den Ret, jeg her har nævnt.

Om Tilvejebringelsen af de fornødne Midler til Afløsningen af de reelle Privilegier og til Gennemførelsen af Ordningen i det hele taget indeholdes Bestemmelser i §§ 54—56. Det bestemmes, at den Afviklingskasse, som jeg har nævnt, skal udstede Obligationer, som gennem Apothekerfonden garanteres af Staten og forrentes med $2\frac{1}{4}$ pCt. halvaarlig. Forrentningen og Amortiseringen af disse Obligationer sker paa følgende Maade: Den fremtidige Indehaver af et afløst Privilegium skal betale en Afgift til Afviklingskassen paa $2\frac{1}{2}$ pCt. halvaarlig af Afløsningssummen. Til Gengæld skal disse Apothekere, saa længe denne Afgift paahviler dem, betale noget mindre Apotekeravgift; det skal jeg senere komme tilbage til.

Det er klart, at en saadan Amortisationsafgift vil medføre, at de hidtil salgbare Privilegier herefter i Amortisations-tiden vil faa et mindre Nettooverskud i Forhold til deres Omsætning end andre Apotheker. Endvidere skal der til Afviklingskassen af Apothekerfonden ydes en aarlig Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt. af Afløsningssummen, og det Beløb, hvormed de samlede halvaarlige Ydelser fra de tidligere salgbare Apotheker og fra Apothekerfonden overstiger Afviklingskassens Renteforpligtelser,